
Ottília Piroska Høyborg versei**NEM ELÉG**

Nem elég a népnek
Rosszat letagadni
Nem elég a szegénységet
Sokszor sutba rakni

Nem elég a szabadságot
Csak papíron élni
Ne kelljen az embereknek
A terrortól félni

Nem elég a Forradalmat
Hüen elbeszélni
Hőseink tettéből
Igazságot vélni

Magyarok lángtüze
Lobogjon a szélben
Ötvenhatos Hőseink
Hagyták ránk emlékből

Emeljük magasra
Mutasson az égre
Dicső harcosaink
Ragyognak a fényben

Nem elég jól látnunk
Szürke még a hajnal
Mert a nagy szabadság
Odébb van egy karral

De hiába várjuk
Mit is hoz a nappal
Úgysem kezdhethetnénk
Semmit a holnappal

HAJNAL HASAD NEMSOKÁRA

Hajnal hasad nem sokára
Akkor lesz az égbolt tárva
Látszanak majd a csillagok
Jó, ha akkor ébren vagyok.

Ne tétovázz, te is gyere
Ott lesz még az ég szekere
Felülhetünk tüzes lóra
Ha hallgatunk igaz szóra.

Vágtatunk majd az édenben
Akkor senki nem lesz csendben
Követeljük igaz jogunk
Mi még élő Ember vagyunk.

Ne tűrjük a zsarnokságot
Égig érő hazugságot
Most még zárva ajtók nekünk
Bizonytalan minden léptünk.

Nem kapunk már friss levegőt
Mert a gaz itt mindent benőtt
Halmozódnak kínok-bajok
Szegény ember huppant nagyot.

Éhség maradt kis barátom
Ma sem jött szemedre álom
Meglátásod ma még tiszta
De a jó bort csak ő issza.

Vegyük fel a hacukánkat
Nyergeljük a paripánkat
Szágulldhatunk héthatáron
Miénk lesz a legszebb álom.

A CSEND ÉS AZ ID

A csend és az idő,
Kézen fogva ballag.
Nem is kérdezem meg
Vajon mit akarhat.

Úgysem akar többet,
Csak hangot a szónak.
Szabad utat kér ő
A nagy utazónak.

Mikor a szótlanság
Fájdalmasan jajong,
Ott már a szelleme is
Beléfáradhatott.

Árulkodó évek
Mindig velem vagytok,
Őszülő fejemen
Szépen átbaktattok.

A régi idővel
Mindig hadakozom,
Attól van nekem
Sárguló hajnalom.

Csendes pirkadatkor
Felnézek az égre,
Mind a két karommal
Kapaszkodom érte.

Átsuhan a térben
Hirtelen egy árnyék,
Nem érhet el engem
Mert ez csak egy játék.

De az életemben
Van egy igaz vágy még,
Akkor is akarom
Hogyha nagyon fáj még.

Magyar haza újra fénybe!
Madár dalol az erdőben.
Forrás kutak újra élnek
Vége lesz a szenvedésnek.

ÜZENET

Harmatozó éjszakákon
Reggeleket mindig várom
Csapkodhatja dér a fejem
Megöregszünk nincs kegyelem

Mint a levél elsárgulunk
Talán kicsit megfakulunk
Eljátszunk a gondolattal
Talán eljön még a nappal

Ha feljön a nap köszön szépen
Még egy napot tovább éltem
Mert az élet rövid talán
Ez már nem a mienk babám

Meggyötörve édes élet
Mit is kezdjek ma már véled
Öregnek már nincs ereje
Csúfos idő bánt el vele

De ha élünk van még szavunk
Nem jó ez így ha hallgatunk
Nem becsül ma minket senki
Jobb lenne tán messze menni.

Istent azért arra kérjük
Adjon még egy esélyt nekünk
Úgy menjünk el méltósággal
Kezünkben egy olajággal.

ÜZENET NORVÉGIÁBÓL

Óh, te való Világ
Mondd, hogy mit kell tenni?
Lehet-e még téged
Igazán szeretni?
Mi oly kicsik vagyunk
Te meg olyan nagy vagy
Óriási lelkedben
Vajon mit takargatsz?
Van neked gyermeked
Fekete meg fehér
De nincs még sok szájban
Az élető kenyér
Hol van az a Világ?
Sokszor megkérdzem:
Él-e rajta ember
Aki segít ezen?
Szeretnék egyszer
Kicsit gazdag lenni
Minden szegény embert
Védelmembe venni.
Óh, te való Világ
Lesz-e még itt élet?
Jut-e a kenyérből
Minden éhezőnek?
Vállald át tőlük
Éhséget s nyomort
Láthatnád rajtuk
Örömet és mosolyt.
Tikkasztó hőségben
Könnyek összefolynak
Nem látják a könnytől
Napot sem s a holdat.
Fohászkodnak ők csak
Mindig a másnapért
Kiszáradt testükben
Már csak lélek él.
Ha az egész Világ
Összefogna végre
Minden picit gyermek
Szeretletben élne.

Magamról:

1944. május 15.-én születtem Tiszaszentimréren egy alföldi kis faluban Kardos Ottília Piroska néven. Ott végeztem az általános iskolát, majd Kalocsára kerültem vendéglátó ipari tanulónak. 1961-ben Budapestre költöztem, és kitanultam a számítógépes adatrögzítést, és a mikro-számítógép kezelést. Dolgoztam az Adat-

feldolgozó vállalatnál, majd 1967-től a MOL-Rt.-nél mint pénzügyi előadó. 1999-ben előnyugdíjba mentem. A férjem 1993-ban meghalt, így a két fiammal magamra maradtam. Nagyon kemény időszak volt egyedül talpon állni. Éjjel-nappal kellett dolgozni, hogy a gyerekek be tudják fejezni az iskolát. De hála Istennek sikerült mind a két fiamból rendes, dolgos embert nevelni. 2000-ben megismerkedtem a jelenlegi férjemmel, Rudolf Høyborggal, aki már 1956 óta Norvégiában él. Ő a Magyar Köztársaság Forradalom Hőse kitüntetettje.

Verseim talán nem a megszokott irodalmi szakszerűséggel íródnak, de nekem muszáj írnom, és szót emelnem a magamfajta szegény emberek érdekében. Nekem ez a dolgom. Szeretném én is gyógyíttatni a világ lelkét. Béke, és szabadság mindenkinek, és a szívekben szeretet! A Magyar Világ - Nemzeti hetilapban jelennek meg verseim. 2007-ben megkaptam a norvég állampolgárságot.

Ottília Piroska Høyborg

Baják Zsuzsanna (Susy Berg) fotói

